USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Pavla Molka a JUDr. Barbary Pořízkové v právní věci žalobce: **T. Y. R. M.**, zast. Mgr. Bc. Filipem Schmidtem, LL.M., advokátem se sídlem Ovenecká 78/33, Praha 7, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 7. 2018, č. j. OAM-492/ZA-ZA11-VL11-2017, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 16. 11. 2020, č. j. 2 Az 49/2018 - 30,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

III. Ustanovenému zástupci žalobce Mgr. Bc. Filipu Schmidtovi, LL.M., advokátovi se sídlem Ovenecká 78/33, Praha 7, **se přiznává** odměna za zastupování žalobce v řízení o kasační stížnosti ve výši **8 228 Kč**, která mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto usnesení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Ministerstvo vnitra (dále jen „žalovaný“) rozhodnutím ze dne 30. 7. 2018, č. j. OAM-492/ZA-ZA11-VL11-2017, neudělilo žalobci mezinárodní ochranu podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). Žalobce neuvedl žádné skutečnosti, které by odůvodňovaly přiznání mezinárodní ochrany. Incident s policistou z roku 2006 žalobce popsal natolik odlišně od prvního řízení o udělení mezinárodní ochrany, že jeho tvrzení žalovaný považoval za nevěrohodná. Netvrdil, že by měl konkrétní obavy v případě návratu, pouze vyjádřil přesvědčení, že je politický režim v jeho zemi původu špatný a že se cítí být více Čechem než Kubáncem.

[2] Toto rozhodnutí napadl žalobce u Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), který žalobu rozsudkem ze dne 16. 11. 2020, č. j. 2 Az 49/2018 - 30, zamítl a žádnému z účastníků nepřiznal náhradu nákladů řízení. Co se týče rozporů ve výpovědi žalobce, také městský soud shledal zásadní odlišnosti ve vylíčení incidentu s policistou v roce 2006 a v přezkoumávaném řízení. Žalobce měl příležitost je vysvětlit, protože na ně byl zcela jasně dotázán žalovaným. Reagoval pouze tím, že vzhledem k časovému

odstupu si nemůže věc tak podrobně pamatovat a že byl zmatený a nervózní, přestože se ho žalovaný dotazoval vhodnými otázkami opakovaně. Městský soud proto přisvědčil názoru žalovaného, že šlo-li o incident, který žalobce přiměl opustit vlast, bylo možné očekávat, že jej bude schopen alespoň v zásadních bodech popsat. Další doplňující pohovor by byl vzhledem k nespolupracujícímu přístupu žalobce neúčelný. Nevěrohodnost výpovědi žalobce tedy jde k jeho tíži, a naopak není namístě vytýkat žalovanému pochybení při objasňování všech rozhodných skutečností.

[3] Co se týče námitek proti neudělení azylu podle § 12 písm. a) a b) zákona o azylu, považoval městský soud žalobu za nedůvodnou. Obavy z možné újmy žalobce i v žalobě vylíčil pouze v obecné, zcela nedostačující rovině hypotetických tvrzení. Ačkoli je situace na Kubě nadále složitá, nepostačuje pro udělení mezinárodní ochrany skutečnost, že žalobce pochází z Kuby. Žalovaný své závěry dostatečně odůvodnil. Podklady, z nichž vycházel, byly dostačující, aktuální a relevantní. Byly součástí spisu a žalobce se s nimi mohl seznámit a vyjádřit se k nim, což však odmítl. Městský soud také souhlasil, že nebyly dány výjimečné důvody pro udělení humanitárního azylu dle § 14 zákona o azylu ani pro udělení doplňkové ochrany. K údajnému zásahu do práv dle čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále též „Úmluva“) městský soud konstatoval, že neshledal porušení práva na soukromý a rodinný život; vstup na území České republiky totiž nebyl žalobci napadeným rozhodnutí nikterak zakázán.

II. Obsah kasační stížnosti žalobce a vyjádření žalovaného

[4] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) napadl rozsudek městského soudu kasační stížností, v níž obsáhle odůvodnil, že mu byl rozsudek účinně doručen až dne 1. 2. 2021, a že je tudíž zachována lhůta podle § 106 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Uvedl, že kasační stížnost podává z důvodů dle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Městský soud nesprávně posoudil nebezpečí, které mu hrozí v případě návratu do vlasti. Násilí a zastrašování byl ze strany státních orgánů vystaven ještě před odjezdem ze země původu. Požádal také o ustanovení zástupce.

[5] Poté, co mu Nejvyšší správní soud (dále též „NSS“) usnesením ze dne 26. 3. 2021, č. j. 9 Azs 21/2021 - 44, ustanovil zástupce, doplnil stěžovatel svou kasační stížnost. Její přijatelnost a důvodnost dovozuje ze tří pochybení městského soudu, která měla vliv na jeho hmotněprávní postavení. Navrhl, aby NSS rozsudek městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[6] První okruh námitek míří proti závěru městského soudu o nevěrohodnosti jeho výpovědi. Městský soud nezvážil, jaké byly skutečné příčiny drobných nesrovnalostí v popisu incidentu s policistou. Jak v roce 2007, tak i v řízení o opakované žádosti o mezinárodní ochranu popsal zcela shodně zásadní fakta: tedy že došlo k incidentu s policistou, během něhož byl napaden do obličeje, poté byl v nemocnici a na policejní stanici, kde se mu nepodařilo podat stížnost, a naopak mu bylo vyhrožováno, že je v nebezpečí. Vysvětlení, že si podrobnosti nepamatuje, je vzhledem k časovému odstupu deseti let zcela logické. Navíc šlo o silný zážitek, takže je pochopitelná jeho neschopnost přesně reprodukovat detaily. Při obou pohovorech navíc pociťoval značný stres a nervozitu; při druhém pohovoru o to větší, že žalovaný zdůrazňoval každý nedostatek

jeho výpovědi, jako by šlo o zkoušku, při níž se musí přesně „trefit“ do odpovědi, již vyslovil před deseti lety. Atmosféra druhého pohovoru byla nepříjemná, což mu bránilo se otevřít a rozvést svůj azylový příběh, a v tomto smyslu je třeba vnímat jeho vyjádření na konci pohovoru, že by raději „zaplatil pokutu“ a že odpovědi na všechny otázky měl žalovaný v počítači. Výsledek pohovoru včetně nesrovnalostí byl tedy výrazně ovlivněn nevhodným způsobem jeho vedení. To měl městský soud zohlednit namísto toho, že jen na základě vlastních domněnek dospěl k závěru, že doplňující pohovor by byl zbytečný. Taktéž úvahy městského soudu o tom, že si mohl obstarat standardní pobytové oprávnění, nemají pro rozhodnutí o mezinárodní ochraně žádnou relevanci.

[7] Druhý okruh námitek míří proti neudělení humanitárního azylu, protože stěžovatel se v ČR plně integroval, hovoří česky a pracuje, nepředstavuje hrozbu pro veřejné zájmy či bezpečnost státu. Má zde vytvořeny veškeré sociální kontakty, naopak na Kubě nemá nikoho. Musel by svůj život budovat bez zázemí od základů, a to bez dostatečných prostředků pro důstojný život na Kubě. Posouzení, které provedl žalovaný a městský soud, tyto okolnosti zcela přehlédlo, bylo neobjektivní a soustředilo se jen na jeho věk a potenciální pracovní uplatnění. Takové posouzení proto odporuje principům demokratického právního státu a zákazu libovůle.

[8] Poslední námitka se týká nedostatečného posouzení intenzity zásahu do jeho rodinného a soukromého života, chráněného čl. 8 Úmluvy. Vzhledem k dlouhé době pobytu má stěžovatel v ČR veškeré sociální vazby, plně se integroval a má zde mnoho přátel. Neudělení mezinárodní ochrany pro něj znamená velké příkoří, protože tyto sociální vazby musí zcela opustit a bez dostatečných prostředků se navrátit do země původu, v níž však už žádné sociální vazby nemá. Stěžovatel nenachází žádný legitimní důvod nebo chráněný zájem, který by tento zásah odůvodnil. Závěr městského soudu, že mu není zakázán vstup na území ČR, pomíjí, že návrat není krátkodobou záležitostí. Existovaly tedy důvody přiznat mu doplňkovou ochranu podle § 14a odst. 1 a 2 písm. d) zákona o azylu.

[9] Žalovaný ve vyjádřeních ke kasační stížnosti a jejímu doplnění uvedl, že souhlasí se závěry městského soudu, odkázal na své předchozí vyjádření k žalobě a na napadené rozhodnutí a navrhl kasační stížnost zamítnout či odmítnout jako nepřijatelnou.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[10] NSS posoudil kasační stížnost jako přípustnou a včasnou, ostatně i postup městského soudu při doručování napadeného rozsudku svědčil o tom, že za den jeho účinného doručení je třeba považovat 1. 2. 2020. Posoudil ji proto v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[11] Nejvyšší správní soud se v souladu s § 104a s. ř. s. zabýval nejprve tím, zda podaná kasační stížnost svým významem přesahuje vlastní zájmy stěžovatele, a zda je tedy ve smyslu citovaného ustanovení přijatelná. Institut nepřijatelnosti a jeho dopady do soudního řízení správního podrobně vyložil v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, č. 933/2006 Sb. NSS, v němž interpretoval neurčitý právní pojem „přesah vlastních zájmů stěžovatele“. O přijatelnou kasační stížnost se dle výše citovaného

rozhodnutí může jednat v následujících typových případech: (1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec nebo nebyly plně vyřešeny judikaturou NSS; (2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně; (3) kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit judikaturní odklon; (4) pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele. O zásadní právní pochybení se v konkrétním případě může jednat především tehdy, pokud: a) krajský soud ve svém rozhodnutí nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu, b) krajský soud v jednotlivém případě hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva.

[12] Stěžovatel dovozuje přijatelnost kasační stížnosti z poslední možnosti, tedy z hrubého pochybení městského soudu při výkladu práva, které mělo dopad do jeho hmotněprávního postavení. NSS takové pochybení neshledal a dospěl k závěru, že kasační stížnost nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Je proto nepřijatelná.

[13] Ze správního spisu NSS zjistil, že žalovaný rozhodnutím ze dne 11. 10. 2007, č. j. OAM-1-21/VL-10-K04-2007, stěžovateli udělil doplňkovou ochranu podle § 14a zákona o azylu na dobu 18 měsíců. V odůvodnění uvedl, že neshledal důvody pro udělení azylu, avšak dospěl k závěru, že v případě návratu do země původu by stěžovateli hrozilo nebezpečí vážné újmy. Ze sdělení stěžovatele i zpráv o zemi původu totiž plyne, že by mu po návratu hrozily závažné problémy ze strany kubánských úřadů dosahující úrovně nelidského a ponižujícího zacházení, jejichž konkrétní dopad nebyl žalovaný schopen předvídat. Situaci na Kubě však nepovažoval za natolik uspokojivou, aby umožňovala bezpečný návrat. Doplňkovou ochranu pak žalovaný opakovaně na žádost stěžovatele prodlužoval, naposledy o 24 měsíců rozhodnutím ze dne 18. 5. 2015, č. j. OAM-1-21/VL-10-LE22-PD4-2007. V něm žalovaný konstatoval, že důvody udělení doplňkové ochrany nadále trvají. Dne 23. 6. 2017 v rámci pohovoru k žádosti o mezinárodní ochranu podané dne 20. 6. 2017 stěžovatel uvedl, že zapomněl včas požádat o prodloužení doplňkové ochrany. Proto jeho žádost žalovaný považoval za opakovanou žádost o mezinárodní ochranu. V napadeném rozhodnutí pak konstatoval, že se situace osob navracejících se na Kubu změnila do té míry, že jim již při návratu nehrozí riziko vážné újmy.

[14] Stěžovatel v žalobě ani kasační stížnosti tento závěr žalovaného nezpochybnil. Ačkoli tedy bylo riziko újmy spojené s návratem důvodem, proč po deset let požíval doplňkové ochrany, neučinil závěr žalovaného předmětem soudního přezkumu, a proto se mu nevěnoval ani NSS.

[15] Co se týče hodnocení věrohodnosti výpovědi stěžovatele během pohovoru, východiska své judikatury shrnul NSS např. v rozsudku ze dne 11. 11. 2019, č. j. 3 Azs 94/2019 - 33, bodě [26]: „*Žadatel o udělení mezinárodní ochrany je povinen prokazovat své pronásledování pouze svou vlastní věrohodnou výpovědí a naopak správní orgán musí v pochybnostech shromáždit všechny dostupné důkazy, které jsou způsobilé věrohodnost výpovědi žadatele vyvrátit či zpochybnit. Věrohodnost výpovědi žadatele o mezinárodní ochranu má tedy v azylovém řízení velký význam. Například podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 5. 2008, č. j. 7 Azs 25/2008 – 105, platí,*

*že ‚[n]evěrohodnost tvrzení, zejména vzhledem k jejich rozporuplnosti, znemožňuje správnímu orgánu shledat u žadatele o azyl podmínky pro udělení azylu podle § 12 písm. a) a b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu.' Otázkou věrohodnosti vnitřně rozporné výpovědi žadatele o azyl se zdejší soud zabýval také v usnesení ze dne 3. 9. 2009, č. j. 7 Azs 63/2009 – 96, ze kterého se podává, že ‚[p]osouzení věrohodnosti skutkového příběhu žadatele o udělení mezinárodní ochrany se tak odehrává zejména na základě výpovědí, které v průběhu správního řízení učiní, neboť ohledně listinných či jiných relevantních důkazů je zpravidla v azylovém řízení nouze. **Pokud je mezi jednotlivými výpověďmi znatelný rozpor či je v nich viditelná snaha o doplňování nových azylově relevantních skutečností, nelze vytýkat správnímu orgánu, že stěžovatelem uváděné skutečnosti neshledal věrohodnými**' (zvýraznění přidáno). Rozporná výpověď žadatele tak podstatně snižuje její věrohodnost.*" NSS se také v minulosti vyjádřil k tomu, že pohovor musí být veden tak, aby byly vhodnými otázkami zjištěny všechny relevantní informace, jež mohou vypovídat o důvodech pro udělení mezinárodní ochrany (viz rozsudek ze dne 24. 2. 2004, č. j. 6 Azs 50/2003 - 89). Pokud správní orgán zjistí ve výpovědi určité rozpory, musí mít žadatel možnost tyto nesrovnalosti vysvětlit (rozsudek NSS ze dne 25. 6. 2015, č. j. 4 Azs 71/2015 - 54, č. 3279/2015 Sb. NSS, bod [26]). V bodě [47] rozsudku ze dne 26. 10. 2020, č. j. 4 Azs 145/2020 - 60, pak citoval závěry odborné literatury zdůrazňující, že při posuzování věrohodnosti výpovědi žadatele o mezinárodní ochranu je též nutno dbát na objektivitu a nestrannost takového posuzování, takže na případné rozpory ve výpovědi je třeba hledět s vědomím, že mohly být způsobeny množstvím faktorů, mj. tím, že od událostí mohlo uplynout několik měsíců.

[16] Ve světle předchozích závěrů judikatury NSS neshledal, že by městský soud pochybil při hodnocení nevěrohodnosti výpovědi stěžovatele v otázce průběhu incidentu s kubánským policistou v roce 2006. Stěžovatel sice skutečně uvedl základní rámec události obdobně při obou pohovorech. Míra odlišností mezi oběma příběhy předloženými žadatelem je však nezanedbatelná, a to i s přihlédnutím k tomu, že při druhém pohovoru již od incidentu uplynula značná doba, a netýká se pouze marginálních detailů, jak naznačuje kasační stížnost. Stěžovatel nadále tvrdí, že šlo o událost, která jej vedla k opuštění vlasti, a proto lze zcela přisvědčit městskému soudu, že vzhledem k jejímu významu pro stěžovatele by bylo možné očekávat, že ji bude popisovat konzistentněji, zejm. v otázce, proč a jak ke konfliktu s policistou došlo. Jak uvedl v kasační stížnosti, šlo o jeho jediný konflikt s příslušníky policie, a tudíž není nepřiměřené očekávat, že jej bude schopen stále popsat. Z toho, jak je pohovor zachycen v protokolu (proti jehož přesnosti stěžovatel nic nenamítá), nevyplývá, že by žalovaný na rozpory upozorňoval nepřípadným způsobem, „zkoušel jej nachytat" nebo vedl rozhovor konfrontačním způsobem. Stěžovatel měl příležitost se k rozporům vyjádřit, jeho jediné vysvětlení však bylo poukázáním na dobu, jež uplynula od incidentu. Proto ani vyjádření městského soudu o nadbytečnosti provedení doplňujícího pohovoru není nesprávné. Stěžovatelovy výroky svědčící o rozčarování z průběhu pohovoru ostatně vypovídají o tom, že sám tomuto incidentu nepřikládal rozhodující váhu z hlediska úspěšnosti své žádosti o mezinárodní ochranu.

[17] I kdyby navíc tato námitka byla důvodná, nezpochybňovala by sama o sobě správnost a zákonnost rozhodnutí žalovaného. Stěžovatel během pohovoru uvedl, že tento incident již nepovažuje za hrozbu v případě svého návratu a nemá z něj obavy

jako v době, kdy kvůli němu opustil Kubu. To dosvědčuje fakt, že se v době, kdy požíval doplňkové ochrany, obrátil na kubánský zastupitelský úřad v Praze a nechal si vystavit cestovní pas. Rozhodnutí žalovaného dostatečným způsobem vysvětluje, proč pouhé skutečnosti, že stěžovatel nesouhlasí se stávajícím kubánským politickým režimem a nechce v něm žít, nepostačují jako azylově relevantní důvody. Jiné důvody pro udělení mezinárodní ochrany, relevantní z pohledu § 12 nebo § 14a zákona o azylu, stěžovatel neuvedl.

[18] Ohledně posouzení udělení humanitárního azylu NSS neshledal, že by se postup a závěry městského soudu vymykaly předchozím závěrům judikatury k § 14 zákona o azylu (viz např. přehled předchozí judikatury v usnesení NSS ze dne 27. 8. 2015, č. j. 9 Azs 145/2015 - 48, bodě [15]). Na udělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu není právní nárok; jeho udělení závisí na uvážení správního orgánu. Žalovaný neshledal naplnění takových důvodů v míře, která by v mimořádném případě svědčila pro přiznání humanitárního azylu (srov. rozsudek NSS ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004 - 55), v čemž NSS neshledává libovůli. Pouhá délka pobytu či míra integrace na území ČR udělení humanitárního azylu neodůvodňuje (viz např. usnesení NSS ze dne 29. 1. 2013, č. j. 6 Azs 40/2012 - 19).

[19] Také problematika zásahu do práva na soukromý a rodinný život ve smyslu čl. 8 Úmluvy [ve spojení s § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu] byla v souvislosti s neudělením mezinárodní ochrany NSS opakovaně řešena (např. rozsudky ze dne 28. 11. 2008, č. j. 5 Azs 46/2008 - 71, a ze dne 8. 6. 2011, č. j. 2 Azs 8/2011 - 55, či usnesení ze dne 28. 7. 2014, č. j. 8 Azs 96/2014 - 39). Samotné vycestování z ČR může porušit právo na rodinný život stěžovatele pouze za výjimečných okolností (srov. rozsudek NSS ze dne 25. 1. 2013, č. j. 5 Azs 7/2012 - 28, č. 2836/2013 Sb. NSS, nebo ze dne 11. 3. 2015, č. j. 3 Azs 256/2014 - 27), které však v případě stěžovatele nebyly dány. NSS sice v rozsudku č. j. 5 Azs 7/2012 - 28 připustil, že relevantními okolnostmi svědčícími o nepřiměřeném zásahu do práva na rodinný a soukromý život mohou být i *„nedostatek finančních prostředků spojený s absencí sociálních a rodinných vazeb v zemi původu“* v takové intenzitě, že představují faktickou překážku vycestování. Během řízení před žalovaným však stěžovatel netvrdil ani nedoložil tak výjimečné okolnosti, které by právě v jeho případě návrat do země původu činily nemožným s ohledem na jeho osobní poměry, které se jasně odlišují od situace žadatelů v rozsudku č. j. 5 Azs 7/2012 - 28. Co se týče přerušení sociálních vazeb na území ČR, NSS má shodně jako městský soud za to, že nutně nemusejí být zcela přetrhány, zvlášť protože stěžovateli neudělení mezinárodní ochrany nebrání přicestovat zpět do ČR. Pouze pro úplnost pak NSS doplňuje, že skutečnost, zda stěžovatel požádal o pobytové oprávnění podle zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů, nehrála v řízení o udělení mezinárodní ochrany žádnou roli; správní orgán zkoumá jen naplnění důvodů pro udělení mezinárodní ochrany, vymezených v zákoně o azylu. Současně však mezinárodní ochrana neslouží jako náhrada jiného pobytového titulu v případech, kde pro její udělení nejsou důvody.

IV. Závěr a náklady řízení

[20] Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nepřijatelnou odmítl podle § 104a s. ř. s.

[21] O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle úspěchu ve věci v souladu s § 60 odst. 1 větou první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. (k tomu srov. usnesení rozšířeného senátu ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020 - 33, část III. 4.). Stěžovatel v řízení úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, který by jinak měl právo na náhradu nákladů řízení, žádné náklady v řízení o kasační stížnosti nevznikly. Žádný z účastníků proto nemá právo na náhradu nákladů řízení.

[22] Stěžovateli byl usnesením ze dne 26. 3. 2021, č. j. 9 Azs 21/2021 - 44, ustanoven jako zástupce Mgr. Bc. Filip Schmidt, LL.M., advokát se sídlem Ovenecká 78/33, Praha 7. V takovém případě podle § 35 odst. 10 ve spojení s § 120 s. ř. s. hradí náklady jeho zastupování stát. Ustanovený zástupce učinil v řízení před NSS dva úkony právní služby spočívající v převzetí a přípravě zastoupení, jejíž součástí byla i porada s klientem, a v písemném podání, jímž bylo doplnění kasační stížnosti [§ 11 odst. 1 písm. b) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“)]. Za tyto dva úkony právní služby zástupci stěžovatele náleží mimosmluvní odměna ve výši 6 200 Kč [§ 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bodem 5. advokátního tarifu], a dále 600 Kč paušální náhrady hotových výdajů podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu. Částku odměny je dále nutno zvýšit o 21 %, neboť zástupce stěžovatele doložil, že je plátcem daně z přidané hodnoty. Celková výše odměny ustanoveného zástupce tak činí 8 228 Kč. Tato částka mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů ode dne právní moci tohoto usnesení.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 16. června 2021

JUDr. Radan Malík
předseda senátu